

CẢ THẾ GIỚI CÓ LỖI VỚI TÔI

...

Có lẽ khi đọc tiêu đề các bạn sẽ thấy rằng tôi hẳn là một con người ngạo mạn. Nhưng tôi thì nghĩ khác, một người nào đó khi nghĩ rằng tất cả thế giới có lỗi với họ, nghĩa là họ đang tự ti ở mức cao nhất của bản thân. Có lẽ bạn vẫn chưa thể hiểu, hãy cho tôi được phép kể một câu chuyện ngắn.

Tôi có một đồng nghiệp làm chung công ty. Chị ấy lớn hơn tôi nhiều tuổi và đã có gia đình. Hiện chị ấy là một người mẹ đơn thân với hai đứa con nhỏ. Chồng chị ngoại tình và sống cùng vợ bé ngay trước mặt. Chị là người có đạo, chị không thể ly hôn chồng. Cả đời sống cô độc, gồng gánh nuôi hai đứa con ăn học. Ngày đầu tiên gặp chị ấy, tôi đã rất thương và thông cảm cho một phụ nữ đơn thân mạnh mẽ ấy. Chị ấy nghèo, đơn thân nuôi hai đứa con. Từng phải nghĩ đến cái chết để dứt bỏ nỗi đau khổ với người chồng phụ bạc nhưng đời bắt chị sống tiếp vì con. Chúa ban cho chị được sống tiếp vì con. Đã vậy chị còn là một người không được khỏe mạnh, chị hay đau ốm, hay cảm cúm. Chị hay thở dài, đôi lông mày khi nào cũng cau lại. Ban đầu vì thương cho hoàn cảnh của chị, tôi không để ý nhiều đến thái độ của chị, Nhưng mãi sau này, khi đã làm cùng chị gần một năm. Tôi phát hiện ra rằng không phải chỉ vì hoàn cảnh khó khăn mới khiến cho chị trở thành con người hay than thở như vậy. Cuộc sống có khắc nghiệt với mình cỡ nào cũng không bằng tinh thần tự khắc nghiệt với bản thân.

Buổi sáng nếu chị không kịp ăn cơm mà phải mua bánh ngọt ăn thì chị than đói;

Hôm nào ăn cơm được buổi sáng thì bảo ăn cơm thịt, không có canh rau nên ngán không ăn được nhiều, lại đói lại than;

Hôm nào ăn cơm có rau, than ăn mỗi rau khô khan nên chẳng nuốt nổi cơm, lại đói lại than;

Hôm nào mà đầy đủ thịt và rau thì lại không đủ thời gian ăn cơm, ăn vội ăn vàng nên giờ đau dạ dày, vẫn là than.

Trong công ty, mình thường mang đồ ngọt như bánh kẹo lên để ăn bữa xế. Không cho chị ăn cùng thì mang tiếng con người nhỏ mọn xấu tính. Nhưng chia cho chị lại tự chuốc cái bực mình vào người. Bởi cho chị ăn một chút gì đó y như rằng năm phút sau chị sẽ kêu đau bụng, đau dạ dày. Đồ chua thì đau dạ dày, đồ ngọt thì đau bụng. Cái ăn được thì nói rằng hôm nay đau họng mà ăn thứ này thì lát ho chết mất. Bánh kẹo không gây đau bụng đau răng như kẹo dừa chẳng hạn thì nói rằng dính răng.

365 ngày trong năm không thoát nổi một ngày chị ấy không than vãn. Sáng vừa gặp đã thấy chữ than trên mặt chị ấy rồi. Hôm đau bụng, hôm ho, hôm sổ mũi, hôm nhức mình mẩy. Công ty chúng tôi ăn trưa tập thể, những món rau dưa, rau muống, măng, các loại cà,... là những món thường có trong bữa ăn nhưng dường như không sót món nào chị ấy ăn mà không bị ho, bị ngứa, bị đau bụng. Nhưng thà như chị ấy không ăn được nên bỏ qua không ăn. Đàng này trong bữa ăn còn có những món khác, chị vẫn chọn món mình không ăn được để rồi cuối cùng lại than vãn. Cấu trúc câu quen thuộc của chị ấy là: “Hôm nay bị... nhưng mà ăn đại”

Không chỉ về ăn uống, còn cả những vấn đề khác cũng khiến chị than vãn mệt mỏi. Những lần tăng ca cả tuần thì chị than “tăng ca gì mà nhiều khiến chị không có thời gian nghỉ ngơi”. Nhưng hễ ngày nào về sớm thì lại nói “hàng hóa ứ đọng nhiều mà sao lại không cho tăng ca”.

Hôm nào đi làm về sớm thì sáng hôm sau than thức khuya coi phim nên mất ngủ. Hôm nào về lúc hai mươi giờ khuya thì sáng hôm sau vẫn than rằng về trễ quá tắm rửa nấu ăn đến khuya mới xong nên lại mất ngủ. Nhưng thú thực ngày nào chị cũng nói với tôi rằng chín, mười giờ đêm là chị đã lên giường.

Trên đây chỉ là một vài chi tiết điển hình cho người chị “hòn cả thế giới” của tôi. Tôi đã từng rất khó chịu với thái độ này của chị nhưng suy xét lại thật kỹ thì chính vì chị gặp nhiều bất hạnh trong đời mình nên giờ đây ngay cả một cơn gió đi qua chị cũng cảm thấy nó là lý do khiến cuộc sống chị thêm bết tắc.

Nhà thơ Nguyễn Du đã có câu thơ rất nổi tiếng: “Cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu/ người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”. Nói cho dễ hiểu thì tâm trạng của bản thân có ảnh hưởng khá nhiều đến cả cách bản thân đón nhận thế giới xung quanh. Vì bản thân chịu nhiều tổn thương nên cảm giác cuộc sống luôn bị động và chịu thiệt thòi trước mọi vấn đề.

Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến lòng biết ơn nhỉ? Có đấy bạn ạ! Nếu chúng ta sống với một tinh thần thoải mái, luôn biết ơn những gì chúng ta đã có được thì cuộc sống của bạn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Ngoài biết ơn, nó còn là biết “đủ”. Tại sao mỗi ngày chúng ta cứ phải than vãn về những món ăn ngon, dở, thay vào đó chúng ta hãy biết ơn rằng mình còn có một bữa ăn đàng hoàng hơn nhiều so với những người chết đói ngoài kia. Tại sao chúng ta phải buồn phiền khi mình phải đi một cái xe cà tàng còn người ta có xe xịn, xe mới? Hãy biết ơn rằng cuộc sống còn cho bạn một cái xe, một cơ thể để bạn có thể đi bất cứ đâu dù chỉ là một cái xe cũ, một đôi chân yếu ớt, đau mỏi.

Chúng ta cứ ngồi đó, trách đời, trách phận khi nhìn về người phía trước mình họ hơn mình cái gì, họ có được cái gì. Nhưng chúng ta đâu có biết còn có những người chỉ đang ao ước được một phần may mắn như cuộc sống của chúng ta. Lòng biết ơn đâu phải là cái gì quá cao siêu, quá khó hiểu đâu. Trong khi chúng ta ngày nào đi làm cũng mặt nhăn mày nhí, tùm năm tùm bảy để nói xấu sếp rằng ông ta trả lương quá bèo, nào là bóc lột sức lao động, nào là công việc nhàm chán,... Thì có những người chỉ ước có một công việc thôi, làm gì cũng được miễn là có được một đồng tiền chân chính. Hay lấy ví dụ là người chị đồng nghiệp của tôi, chỉ vì những món ăn chị không yêu thích, những món ăn không tốt cho sức khỏe của chị, Một là chị không ăn chúng nữa hoặc là chị ăn với tâm thế “thật may là mình còn có sức để ăn chúng, thật may là mình có cái để ăn” thì có phải mọi chuyện với chị sẽ nhẹ nhàng hơn. Chị sẽ chẳng kêu than và tôi cũng chẳng có cơ mà kể cho các bạn biết, phải không?

Tôi cũng đã từng nghe qua câu: “Khi bạn cho họ mười phần thì người ta nghĩ bạn nợ họ đến bảy phần”. Cuộc đời cho bạn một cơ thể khỏe mạnh, có một gia đình có ba mẹ, anh em; bạn được đi học, được làm những điều mình thích. Nhưng không ít người vẫn thấy cuộc đời bất công, tại sao mình không giàu có như họ, tại sao mình lại sinh ra trong gia đình nghèo khó, tại sao ba mẹ mình lại khó khăn với mình như vậy, tại sao mình phải đến trường,... rồi cả đời chúng ta bất mãn, chúng ta ngồi đấy buồn chán vì cuộc đời chẳng cho bạn được những điều mơ ước. Tại sao vậy? tại sao chúng ta không thể sống bằng cách biết ơn rằng cuộc đời đã cho bạn một cuộc sống vừa đủ để bạn thấy may mắn hơn những người không may khác.

Khi mọi người tiếc cho tôi vì mất bốn năm học đại học sư phạm văn nhưng ra trường lại phải làm một công việc trái ngành. Phải làm nhân viên văn phòng không liên quan gì đến chuyên môn. Tôi lại thấy biết ơn vì đã có bốn năm đại học nhiều kỷ niệm và nhiều kiến thức mà bậc phổ thông tôi không được học hoặc đã bỏ lỡ. Tôi biết ơn bốn năm tưởng chừng uổng phí đó đã giúp tôi trở thành một cô gái tự lập và mạnh mẽ. Tôi có những người bạn tốt, những trải nghiệm buồn vui mà cả đời sẽ không học hỏi được ở đâu khác. Khi mọi người tiếc cho tôi phải chôn thanh xuân trong một góc phòng làm việc, lương bèo nhèo, cả đời không thể khá lên. Tôi lại cảm thấy biết ơn vì tôi đã có thể kiếm ra tiền, có thể

tự nuôi sống bản thân trong khi còn rất nhiều người năm sáu năm trời ăn học ra trường mà vẫn phải ăn bám mẹ cha. Khi tôi phải một mình nuôi bản thân, nuôi hai đứa em nhỏ đang tuổi ăn tuổi lớn. Tôi chẳng hề trách đời đã không cho tôi có một gia đình giàu có hơn. Khi nghĩ về gia đình mình, nơi đó có mẹ cha tôi, tôi cảm thấy biết ơn vì ông trời còn cho họ sức khỏe. Ít nhất tôi còn sức khỏe để tự lo lắng cho bản thân mà không phải dựa dẫm vào ai hết.

Lòng biết ơn cũng giống như một tôn giáo tự tâm vậy. Chắc các bạn đã từng nghe đến việc cúng sao giải hạn. Nếu một người nào đó được xem là có sao xấu chiếu vào mình sẽ được thầy phép làm lễ cúng sao giải hạn. Và sau đó, nếu bạn gặp một va chạm giao thông. Bạn chỉ bị trầy xước tay chân nhưng không ảnh hưởng tính mạng, bạn sẽ cảm thấy biết ơn ông thầy pháp đó đã giải hạn cho mình và mình chỉ bị tai nạn nhỏ. Nhưng nếu bạn không cúng sao, bạn không giải hạn thì lúc bạn gặp va chạm giao thông tương tự thì bạn sẽ nghĩ gì? Có phải là cảm thấy khó chịu, cảm thấy uất ức, lại trách sao số mình xui thế, phải không?

Lòng biết ơn chính là tiêu chí đầu tiên để bạn có một cuộc sống tốt đẹp trong năm giá trị sống tốt đẹp của GRACE. Tôi chỉ muốn nói rằng, những thứ mà chúng ta có hiện tại nhiều khi không được tốt đẹp, không được hoàn mỹ như người khác. Nhưng nó là thứ phù hợp với bản thân bạn. Những thứ bạn có được nhiều khi là mơ ước của một ai đó không được như bạn. Hãy sống với tinh thần lạc quan vui vẻ, biết ơn – biết đủ để không oán hận, không ghanh ty. Ước mơ để có cuộc sống tốt đẹp hơn là tốt nhưng cũng đừng vì thế mà oán trách hiện tại, bởi vì tương lai tốt đẹp chỉ được xây dựng trên tinh thần lạc quan.

Hết.